

det ser vi som en god og imødekommende strategi fra regeringens side. Det lover godt for efterårets forløb.

Det vigtigste, man kan sige om det her finanslovsforlig, som regeringen lægger op til, er sådan set, at der mangler en del ting. Det er ikke, fordi der er de alvorlige problemer i regeringens udspil som sådan – der er nogle, det skal jeg vende tilbage til – men problemet er først og fremmest, at der mangler noget.

Derfor vil jeg fortælle lidt om, hvad det er for nogle ting, vi i SF synes det er helt centralt at få ind i en aftale, hvad der er en forudsætning for at lave en aftale med os, og det følger under overskrifterne:

Plads for alle. Velfærd for alle. Miljø for alle.

Et vigtigt kendetegn for et velfærdssamfund er, at det giver plads for alle, at der er gode muligheder for arbejde og uddannelse til alle, der kan og vil. Sådan er det ikke i Danmark på alle punkter.

Der er gjort nogle meget store fremskridt i at nedbringe arbejdsløsheden i de år, der går forud for i dag, men selv om det er gået godt på mange punkter, bl.a. i kraft af nogle af de aftaler, vi har været med til at lave, ja, så er der altså stadig væk også væsentlige problemer. Der er stadig væk en stor arbejdsløshed, og der er stadig væk en urimelig behandling af mange arbejdsløse.

I de senere år er der blevet lukket stadig flere muligheder for, at de arbejdsløse kan komme i gang med en uddannelse, mens den statslige og kommunale systemtænkning har taget over med en kursus- og projektfabrik, hvor ledige sendes i aktivering uden synderlig hensyntagen til, om det giver den enkelte et bedre fremtidsperspektiv, og det skal vi have lavet om på.

Vi må simpelt hen væk fra den firkantede systemtænkning, som præger den offentlige arbejdsmarkedspolitik. Vi må kunne forlange en meget større kvalitet, og vi må kunne forlange, at de hensigtserklæringer, som man har vedtaget igennem de sidste mange år, om, at det skulle være individuelle handlingsplaner, nu også bliver til virkelighed.

Og for os at se er den mest nærliggende måde at gøre det til virkelighed på at styrke de arbejdsløses retsstilling, sådan at de selv får en større indflydelse, så de har ret til en dialog, når der skal laves handlingsplaner for dem, at man så faktisk snakker med dem, før Arbejdsformidlingen går ud og køber en stabel kurser, hvor de så står med en masse tomme pladser,

som ledige partout skal presses ind på, uden at man bekymrer sig om, hvorvidt det kan bruges til noget eller ej.

Vi ønsker, at de ledige får en ret til selvvalgt uddannelse i dagpengeperioden, og vi foreslår, at det bliver en ret til 1 års uddannelse inden for en positivliste mod de nuværende kun 6 uger.

Den aftale, vi indgik med regeringen sidste år om at give et tilskud på 100.000 kr. om året til at ansætte ledige over 48 år i servicejob i stat, amter og kommuner, skal ses efter i sømmene, for det har jo vist sig, at der ikke er blevet etableret nær så mange stillinger, som vi i fællesskab håbede på. Vi skal have set på, hvad det er, der går galt i samspillet mellem AF, kommunerne og staten. Og vi skal have set på, om en af forklaringerne måske kunne være, at man benytter sig for lidt af a-kassernes medvirken, a-kasserne, som jo ofte kender deres medlemmer væsentlig bedre, end de offentlige systemer gør.

Vi skal også have åbnet for, at kontanthjælpsmodtagere kan blive ansat i den her type stillinger. Vi skal sørge for, at servicejob også kan bruges inden for selvejende institutioner. Vi skal have udbredt feltet, for vi mener stadig væk i SF, at det er en rigtig strategi, vi er gået i gang med her.

Det at bruge nogle af de midler, vi ellers bruger passivt på at give til dagpenge, på faktisk at få etableret nogle job og så gøre det målrettet for nogle af de grupper, som har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet igen, i det her tilfælde på grund af aldersdiskrimination, ja, det er en vigtig strategi at forfølge, hvis vi skal mindske antallet af langtidsledige i vores samfund.

Når vi ser på uddannelsesmulighederne, er det bl.a. centralt, at adgangen til at blive voksenlærling bliver bedre, også i forhold til den offentlige sektor, hvor manglende bevillinger i dag ofte spærrer for en fornuftig og nødvendig opkvalificering af ufaglærte.

Mange velfungerende daghøjskoler lukkes også i de her måneder, samtidig med at mange arbejdsløse og bistandsklienter ikke kan komme i gang med det daghøjskeforløb, som måske kunne bringe dem videre i livet, i gang med et arbejde, en uddannelse eller en personlig afklaring af, hvad der skal til for at fjerne de stopklodser, som livet har anbragt foran fødderne på én.

Et alt for stift og firkantet kvotesystem betyder, at formentlig kun omkring 70 pct. af den